

Datum: 01.09.2018

Medij: Nedeljne novine - Bačka Palanka

Rubrika: Bez naslova

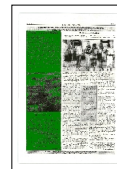
Autori: Redakcija

Teme: manifestacije važne za Mađare u Vojvodini

Napomena:

Površina: 315

Tiraž: 0

Naslov: AZ ISTEN HATA MOGOTT BOGUIZA LEĐA

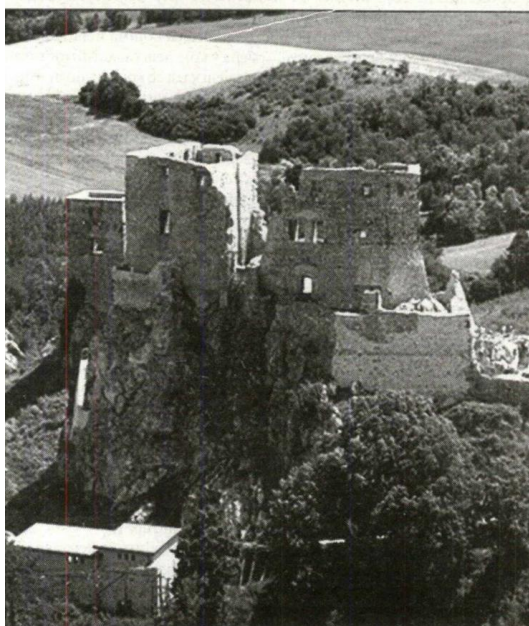
Strana: 8

AZ ISTEN HÁTA MÖGÖTT

Ha valaki messze, egy eldugott helyen él, azt mondják rá, hogy ott van az Isten háta mögött. Körül-belül, mi palánkai magyarok is így érezzük magunkat, ha figyelembe vesszük, hogyan viszonyul hozzánk, az úgy nevezett „tömb” magyarság, amely Szabadkán, Adán, Zentán, Topolyán vagy Becsén él. Tán túl erősnek hangzik ha azt mondom, hogy nem tartanak bennünket eléggé magyarnak, mert – Uram bocsáss! – törjük anyanyelvünket, nem beszéljük tisztán, budapestiesen a magyart. Mellesleg, a tősgyökeres budapestiek sokkal tisztábban és helyesebben beszélnek, mint a szerbiai „budapestiek”. Itt Palánkán, a maroknyi magyarság óriási harcot folytat a megmaradásért, s minden segítő jobb, aranyat ér. Nem mondom, vannak akik önzetlenül lejárnak hozzánk, lelket emelő magyar szót hallhatunk, az előadás után pedig, teli szívvel megyünk haza. Sajnos, ez eléggé ritkán történik meg, s marad a elhagyatottság nyomasztó érzése, főleg, amikor lejönnek hozzánk a „tömbből” és félig ironikusan megjegyzik: „Maguk tudnak magyarul?!” Elfelejtik az ilyenek, hogy mi vagyunk a magyarok „végvára”, ha mi elesünk, katona szójárással élve, a következő bevételre alkalmas vagy logikus cél a „tömb”. Érdekes észrevenni, hogy sokunknak itt a „magyarok” közt kettős állampolgársága van, büszkén mondhatjuk magunkra, hogy Magyarország is a hazánk Szerbia mellett, s nem mélyedve be a honiak érdekeibe, jól esik tudni – nem vagyunk magunkra hagyva. Itt Vajdaságban, a magyarság vezetőinek, úgy látszik és adja Isten, hogy tévedünk, nem érdeke a palánkai és többi végeken, Isten háta mögött élő magyarság.

Vagy csak választásoktól választásokig, amikor mi is fontosak vagyunk?

O tempora, o mores!

BOGU IZA LEĐA

Kada neko živi daleko, izvan svih tokova, kažu za njega da je Bogu iza leđa. Otrpili se tako i osećamo mi, palanački Mađari, kada uzmemo u obzir, kako se prema nama odnose naši sunarodnici iz mesta gde su u znatnijem broju, kao što su Subotica, Ada, Senta, Bačka Topola ili Bečej. Možda zvuči previše grubo kad kažem da nas ne smatraju dovoljno Madarima jer – Bože prosti! – teže pričamo svoj maternji, ne govorimo ga „budimpeštanski”. Uzgred budi rečeno, izvorni Budimpeštanci mnogo čistije i pravilnije govore mađarski, nego srbijanski „Budimpeštanci”. Ovde u Palanci, šaka Mađara vodi odsudnu bitku za opstanak, svaka ruka pomoći nam zlata vredi. Ruku na srce, ima onih koji nesebično dolaze do nas, čujemo pravu mađarsku reč, a posle predstave odlazimo puna srca kući. Na žalost, to se dosta retko dešava, pa ostaje težak osećaj napuštenosti, naročito, kada dodu oni sa severa Vojvodine i ironično konstatuju: „Pa vi znate mađarski?!”. Zaboravljaju takvi, da smo mi prvi ili poslednji bastion „mađarstva” i ako mi padnemo, vojnim rečnikom rečeno, na red dolaze oni iz većih sredina sa mađarskim življem. Interesantan je podatak, da ovde među nama ima znatan broj sa dvojnim državljanstvom, i sa ponosom možemo reći, da smo pored Srbije i građani Mađarske, a ne ulazeći u motive matice, lepo je znati – nismo prepušteni sami sebi. Ovde u Vojvodini, čini se da mađarskim čelnicima nisu u fokusu palanački i ostali Mađari, koji žive na krajevima, Bogu iza leđa.

Ili smo to samo od izbora do izbora?

O tempora, o mores!

Šandor Večera

